

vimaorthodoxias.gr

Ο κενόδοξος ή φοβάται τους δαίμονες ή γίνεται όμοιος με αυτούς

Newsroom

9–11 Minuten

ΚΑΚΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ: Σήμερα υπάρχουν λίγοι μόνο γέροντες που γνωρίζουν την αγάπη του Κυρίου για μας και γνωρίζουν τον αγώνα εναντίον των εχθρών και ότι οι εχθροί κατατροπώνονται μόνο με την κατά Χριστόν ταπείνωση.

Τόσο αγαπά ο Κύριος τον άνθρωπο, που του δίνει πλούσια τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Μέχρις ότου, όμως, μάθει η ψυχή να διατηρεί τη χάρη, θα βασανίζεται για πολύ.

Τον πρώτο καιρό μετά τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος σκέφθηκα: Ο Κύριος μου συγχώρεσε τις αμαρτίες μου, το μαρτυρεί μέσα μου η χάρη. Τι

μου χρειάζεται, λοιπόν, περισσότερο;

Δεν πρέπει, όμως, να σκεφτόμαστε έτσι. Παρότι μας συγχωρούνται οι αμαρτίες, εν τούτοις πρέπει να τις θυμόμαστε σε όλη τη ζωή μας και να θλιβόμαστε γι' αυτές, για να διατηρούμε τη συντριβή της καρδιάς. Εγώ δεν το γνώριζα αυτό και έπαυσα να έχω συντριβή και υπέφερα πολλά από τους δαίμονες. Και απορούσα, τι συμβαίνει με μένα.

Η ψυχή μου γνωρίζει τον Κύριο και την αγάπη Του· τότε πώς μου έρχονται κακοί λογισμοί; Αλλά ο Κύριος με σπλαγχνίστηκε και με δίδαξε ο Ίδιος πώς πρέπει να ταπεινώνομαι: «Κράτα το νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι».

Με τον τρόπο αυτό νικούνται οι εχθροί. Όταν, όμως, ο νους μου λησμονεί το πυρ του άδη, τότε οι λογισμοί αποκτούν και πάλι δύναμη.

Όποιος έχασε τη χάρη, όπως εγώ, αυτός ας πολεμά με γενναιότητα τους δαίμονες. Γνώριζε πώς εσύ ο ίδιος είσαι ο ένοχος: έπεσες στην υπερηφάνεια και τη ματαιοδοξία. Όμως, ο πολυέλεος Κύριος σε αφήνει να μάθεις τι σημαίνει να ζεις με το Άγιο Πνεύμα και τι σημαίνει

να βρίσκεσαι σε πόλεμο με τους δαίμονες.

Έτσι, η ψυχή βλέπει εκ πείρας πόσο ολέθρια είναι η υπερηφάνεια και αποφεύγει τη ματαιοδοξία και τους ανθρώπινους επαίνους και διώχνει τους υπερήφανους λογισμούς. Τότε η ψυχή αρχίζει να γίνεται καλά και μαθαίνει να διατηρεί τη χάρη. Πώς θα καταλάβεις αν η ψυχή είναι υγιής ή άρρωστη; Η άρρωστη ψυχή είναι υπεροπτική, ενώ η υγιής ψυχή αγαπά την ταπείνωση, όπως τη δίδαξε το Άγιο Πνεύμα, και όσο δεν γνωρίζει ακόμη αυτή τη Θεία ταπείνωση πρέπει να θεωρεί τον εαυτό της χειρότερο απ' όλους.

... «Εσύ, Κύριε, μου δείχνεις τη δόξα Σου, γιατί αγαπάς το πλάσμα σου. Σε μένα, όμως, δώσε δάκρυα κατανύξεως και τη δύναμη να Σε ευχαριστώ. Σε Σένα βέβαια αρμόζει δόξα στον ουρανό και στη γη, σε μένα, όμως, ταιριάζουν δάκρυα για τις αμαρτίες μου»...

... Ο Κύριος με λυπήθηκε πολύ και μου έδωσε να καταλάβω ότι πρέπει να κλαίω σε όλη μου τη ζωή. Αυτή είναι η οδός του Κυρίου. Και τα γράφω αυτά τώρα από πόνο για τους ανθρώπους, πού, όπως κι εγώ, είναι υπερήφανοι και γι' αυτό

πάσχουν. Τα γράφω, για να μάθουν την ταπείνωση και να βρουν ανάπαυση εν τω Θεώ... Είναι μεγάλο αγαθό να μάθει κάποιος την κατά Χριστόν ταπείνωση. Με αυτή γίνεται εύκολη και ευχάριστη η ζωή και όλα γίνονται αγαπητά στην καρδιά. Μόνο στους ταπεινούς εμφανίζεται ο Κύριος εν Πνεύματι Αγίω και αν δεν ταπεινωθούμε, δεν θα δούμε τον Θεό. Η ταπείνωση είναι το φως, μέσα στο οποίο μπορούμε να δούμε τον Θεό-Φως, όπως ψάλλεται: «Εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως». Ο Κύριος με δίδαξε να κρατώ το νου μου στον άδη, και να μην απελπίζομαι. Με τον τρόπο αυτόν ταπεινώνεται η ψυχή μου, αλλ' αυτό δεν είναι ακόμη η αληθινή κατά Χριστόν ταπείνωση, που είναι απερίγραπτη...

... Ω, προσευχηθείτε για μένα όλοι οι Άγιοι, για να μάθει η ψυχή μου την ταπείνωση του Χριστού. Τη διψά η ψυχή μου, αλλά δεν κατορθώνω να την αποκτήσω και την ζητώ με δάκρυα, σαν το παιδί που ζητά τη μητέρα του, όταν τη χάσει.
«Πού είσαι, Κύριέ μου; Κρύφτηκες από την ψυχή μου και Σε ζητώ με δάκρυα»...

... Πρέπει να υπομείνεις πολλούς κόπους και να

χύσης πολλά δάκρυα, για να διατηρήσεις το πνεύμα ταπεινωμένο κατά Χριστόν. Χωρίς αυτό σβήνει το φως της ζωής στην ψυχή και αυτή πεθαίνει.

Μπορείς σε σύντομο χρονικό διάστημα να αποξηράνεις το σώμα με τη νηστεία. Να ταπεινώσεις όμως την ψυχή έτσι, που να μένει συνεχώς ταπεινή, αυτό ούτε εύκολο είναι ούτε σύντομα έρχεται. Η οσία Μαρία η Αιγύπτια πάλευε δεκαεπτά χρόνια με τα πάθη, σαν με άγρια θηρία, και μόνο τότε βρήκε ανάπαυση. Και όμως το σώμα της μαράθηκε σε λίγο χρόνο, γιατί στην έρημο δεν υπάρχει πολλή τροφή...

... Ποθεί η ψυχή μου να δει τον Κύριο και διψά γι' Αυτόν με ταπείνωση, γιατί είναι ανάξια για τέτοιο μεγάλο αγαθό.

Η υπερηφάνεια εμποδίζει την ψυχή να μπει στο δρόμο της πίστεως. Στον άπιστο δίνω αυτή τη συμβουλή. Ας πει: «Κύριε, αν υπάρχουν, φώτισέ με και θα Σε υπηρετήσω με όλη την καρδιά μου και με όλη την ψυχή μου». Και ο Κύριος οπωσδήποτε θα φωτίσει μια τέτοια ταπεινή σκέψη και προθυμία για την υπηρεσία του Θεού. Δεν πρέπει, όμως, να λέει: «Αν υπάρχουν, τότε

παίδεψέ με», γιατί αν έρθει η τιμωρία, είναι δυνατό να μη βρεις τη δύναμη να ευχαριστήσεις τον Θεό και να μετανοήσεις...

... Για να σωθείς, είναι ανάγκη να ταπεινωθείς. Γιατί τον υπερήφανο, και με τη βία να τον βάλεις στον παράδεισο, κι εκεί δεν θα βρει ανάπαυση, γιατί δεν θα είναι ικανοποιημένος και θα λέει: «Γιατί δεν είμαι εγώ στην πρώτη θέση;» Αντίθετα, η ταπεινή ψυχή είναι γεμάτη αγάπη και δεν επιδιώκει πρωτεία, αλλά επιθυμεί για όλους το καλό και είναι ευχαριστημένη με όλα.

... Ο κενόδοξος ή φοβάται τους δαίμονες ή γίνεται όμοιος με αυτούς. Δεν πρέπει, όμως, να φοβόμαστε τους δαίμονες, αλλά πρέπει να φοβόμαστε την κενοδοξία και την υπερηφάνεια, γιατί προκαλούν την απώλεια της χάριτος...

... Ο Κύριος μας αγαπά πολύ. Και, όμως, εμείς πέφτομε σε αμαρτίες, γιατί δεν έχουμε ταπείνωση. Για να διαφυλάξεις την ταπείνωση, πρέπει να νεκρώσεις τη σάρκα και να δεχτείς το Πνεύμα του Χριστού. Οι Άγιοι είχαν ισχυρό πόλεμο με τους δαίμονες και νίκησαν με την ταπείνωση, την προσευχή και τη νηστεία.

Όποιος ταπείνωσε τον εαυτό του, αυτός νίκησε

τους εχθρούς.

... Τι πρέπει να κάνει κάποιος, για να έχει ειρήνη στην ψυχή και το σώμα;

Πρέπει ν' αγαπά όλους τους ανθρώπους, όπως τον εαυτό του, και να είναι κάθε ώρα έτοιμος για το θάνατο. Όταν η ψυχή θυμάται το θάνατο, ταπεινώνεται και παραδίνεται ολόκληρη στο θέλημα του Θεού και επιθυμεί να έχει ειρήνη με όλους και να τους αγαπά όλους.

Όταν έρθει στην ψυχή η ειρήνη του Χριστού, τότε είναι ευχαριστημένη να κάθεται, όπως ο Ιώβ, στην κοπριά και χαίρεται που βλέπει τους άλλους δοξασμένους και η ίδια είναι η πιο ασήμαντη από όλους. Το μυστήριο της κατά Χριστόν ταπεινώσεως είναι μεγάλο και άρρητο. Η ψυχή που αγαπά, επιθυμεί για κάθε άνθρωπο περισσότερα αγαθά παρά για τον εαυτό της, και χαίρεται να βλέπει τους άλλους να είναι πιο ευτυχισμένοι από την ίδια και θλίβεται, όταν τους βλέπει να βασανίζονται...

... Ο Κύριος αγαπά τους ανθρώπους. Εν τούτοις παραχωρεί τις θλίψεις, για να γνωρίσουν οι άνθρωποι την αδυναμία τους και να ταπεινωθούν και με την ταπείνωση να λάβουν το Άγιο Πνεύμα.

Με το Άγιο Πνεύμα όλα γίνονται ωραία,
χαρούμενα, υπέροχα...

... Λες: Με βρήκαν πολλές συμφορές. Εγώ,
όμως, θα σου πω –μάλλον ο Κύριος ο Ίδιος λέει:
Ταπεινώσου και θα δεις πώς όλες οι συμφορές
σου θα μετατραπούν σε ανάπαυση, έτσι πού συ
ο ίδιος έκπληκτος θα λες: Γιατί λοιπόν πριν
βασανιζόμουν και στενοχωριόμουν τόσο; Τώρα,
όμως, χαίρεσαι, γιατί έχεις ταπεινωθεί και ήρθε η
χάρη του Θεού.

Τώρα, και αν ακόμη μείνεις μόνο εσύ φτωχός
στον κόσμο, δεν θα σε εγκαταλείψει η χαρά, γιατί
δέχθηκες στην ψυχή σου τήν ειρήνη εκείνη, για
τήν οποία λέει ο Κύριος: «Ειρήνην τήν Εμήν
δίδωμι υμίν». Έτσι δίνει ο Κύριος σε κάθε ταπεινή
ψυχή τήν ειρήνη Του, που ξεπερνά τον
ανθρώπινο νοου.

Ο Κύριος δεν εμφανίζεται στην υπερήφανη ψυχή.
Η υπερήφανη ψυχή, ακόμη και αν μελετήσει όλα
τα βιβλία, ποτέ δεν θα γνωρίσει τον Κύριο, γιατί
με τήν υπεροψία της δεν αφήνει μέσα της χώρο
για τη χάρη του Αγίου Πνεύματος –και ο Κύριος
γνωρίζεται μόνο με το Άγιο Πνεύμα.

... Αν ήμασταν ταπεινοί, ο Κύριος από αγάπη θα

μας αποκάλυπτε όλα τα μυστήρια. Αλλά η συμφορά μας είναι πώς δεν είμαστε ταπεινοί, υπερηφανευόμαστε και είμαστε ματαιόδοξοι για κάθε τι ασήμαντο κι έτσι βασανίζουμε τον εαυτό μας και τους άλλους...

... Είναι αξιολύπητοι οι άνθρωποι που δεν γνωρίζουν τον Θεό, και πονώ γι' αυτούς. Υπερηφανεύονται, γιατί πετούν· αλλά τί το αξιοθαύμαστο; Και τα πουλιά πετούν, και δοξάζουν τον Θεό. Καί, όμως, ο άνθρωπος, το κτίσμα του Θεού, εγκαταλείπει τον Κτίστη. Αλλά σκέψου, πώς θα σταθείς στην Φοβερή Κρίση του Θεού; Πού θα πορευθείς ή πού θα κρυφτείς από το Πρόσωπο του Θεού;...

... Υπάρχουν πολλά είδη ταπεινώσεως. Ο ένας είναι υπάκουος και μέμφεται για όλα τον εαυτό του, και αυτό είναι ταπείνωση. Ο άλλος μετανοεί για τις αμαρτίες του και θεωρεί τον εαυτό του βδέλυγμα ενώπιον του Κυρίου, και αυτό είναι ταπείνωση. Άλλη ταπείνωση, όμως, έχει εκείνος που γνώρισε τον Κύριο με το Πνεύμα το Άγιο· εκείνος έχει άλλη γνώση και άλλη γεύση. Όταν η ψυχή δει με το Άγιο Πνεύμα τον Κύριο, πόσο πράος και ταπεινός είναι, τότε ταπεινώνεται

και η ίδια τελείως. Και η ταπείνωση αυτή είναι εντελώς ιδιαίτερη· κανένας δεν μπορεί να την περιγράψει, και γνωρίζεται μόνο εν Πνεύματι Αγίω.

Κι αν οι άνθρωποι γνώριζαν εν Πνεύματι Αγίω ποιος είναι ο Κύριός μας, τότε όλοι θα άλλαζαν: οι πλούσιοι θα εγκατέλειπαν τα πλούτη τους, οι επιστήμονες τις επιστήμες τους, οι κυβερνήτες τη δόξα και την εξουσία τους και θα γινόταν όλοι ταπεινοί, θα ζούσαν με μεγάλη ειρήνη και αγάπη και θα βασίλευε μεγάλη χαρά στη γη...

... Κύριε , δώσε να γνωρίσουν όλοι οι λαοί της γης πόσο μας αγαπάς και ποια θαυμαστή ζωή χαρίζεις σε όσους πιστεύουν σε Σένα.

Από το βιβλίο “Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης”, Αρχιμ. Σωφρόνιου (Σαχάρωφ), σ. 370-384.